הכח במחי עסקינן ביולח ונכנס. שינח והזה בשלישי ובשביעי וטבל

והדר אמר הריני נזיר אוהדר נכנס סופג את הארבעים ולאפוקי

מדר' אליעזר דאמר לא בו ביום כו' אבל אי לא הדר ואמר אינו

אסור לגלח וכו׳ שאין נזירות חלה עליו: ממא שנור. כגון שהיה

טומל דבים ההברום ומר: שביעי

שלו עולה לו למנין. דכיון דטבל והוי

טהור מתחיל למנות מבו ביום לפי

שאינו מביא קרבן: ונויר טהור

שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן

המנין. אע"פ שטבל והוא טהור עד

יום שמיני שמביא בו קרבנותיו

כדאמרינן בפ' ג' מינין (לקמן דף מד:)

סדר תגלחת כילד היה מזה בשלישי

ובשביעי ומגלח בשביעי ומביח

קרבנותיו בח': מיחל דכולי עלמה לה

פליגי. דכיון דמשכחת טהרה חיילה

ממילה: אלא כי פליגי למילהי ר"י

סבר כיון דחיילה לקי. אפילו אטומאה

דמעיקרא דנזר בבית הקברות ור"ל

סבר אע"ג דחיילא שהוא לריך לשמור

מכל דקדוקי מירות לא לקי אפילו

אטומאה דבסוף אי לא הדר ואמר:

הא למלקות זה ווה שוין. ששניהם

לוקין על הטומאה ולדקדוקי מירות:

אימא למגלחם זה וזה שוין. ששניהם

מגלחין ביום שביעי שלהן: ליתנייה.

אין בין טמא שמר כו׳ אלא שטמא

שמר שביעי שלו עולה לו מן המנין

ואינו לוקה וטהור שמר אין ז׳ שלו

עולה לו מן המנין ולוקה: בחקנתיה

קמיירי. אימת מתחילין למנות זה

משביעי חה משמיני אבל קלקוליה

דלוקה לא קמיירי. או בוואמר לן רבי

דהכי נמי מלי למיתני אלא טמא שמר

אין מגלח תגלחת טומאה ונזיר טהור

שנטמה מגלה יובו׳ וטמה שנור היו

מגלח בשביעי אלא תנא שביעי שלו

וכל דומילי כדמפרש לקמן: פ"ש מי

שהיה טמא ונור אסור לגלח ולוקה.

וש"מ דכיון דחיילא עליה נזירות דהוי

אסור לגלח לוקה ותיובתא דר"ל. וביולא ובנכנסדי לא מלי לתרך ליה

כדלעיל דהא אוקימנא דמודי ר"ל דחיילא וקאי ליה באיסורא אבל

מילקי לא לקי ואילו הכא פומשמע דכיון שאסור לוקה אע"ג דלא הדר

ואמר: בעי רבא. הואיל דאמר ר' יוחנן דלוקה וחנן במתניתין כוותיה:

בעי שהייה למלקות. דלא לילקי עד דלישהי ביה כדי שיעור השתחויה

יו כדמפרש במס' שבועות בפרק ידיעות הטומאה (דף יו.): נויר.

טהור הנכנס בבית הקברות מ"ט לא בעי שהייה דקא מתרו ביה אל

תכנס לבית הקברות הכא נמי מתרו ביה לא תינזור ושהייה למה לי:

ב מיי שם הלי ח וע"ש

גליון הש"ם

גמ' אמר מר כר רב אשי.

:עיין נדרים דף ד' ע"א

 לקמן יח.], ב) [נדרים
ד.], ג) [שבועות יו. ע"ש
ובמוס' שם ד"ה לריך], ד) בס"ל: ונכנס.

נוסחת הריב"ן או הריני נזיר ונכנס: בו בכ"י כתוב כאן גליון ואמר לן רבי: ג] מגלח תגלחת טומאה דנזיר טהור שנטמא מגלח בז׳ כו': ד] מיליה כדמפרשינן: ה] מנן: ו] כדי שיעור השתחויה מויכרעו לסיפיה

:63

הגהות הב"ח

(מ) גמ' בעי רבא. גזר והוא בבית הקברות: (ב) שם נזיר טהור מ"ט

הגהות מהר"ב רנשבורג א] רש"י ד"ה בתקנתיה קמיירי וכו' ואמר לן רבי דהכי נמי מלי למיתני אלא טמא שנזיר. נ"ב עייו א"מ טמנו שנותו לפיי קמא בחום׳ דיה דוקא לפיי קמא בחום׳ דייה לא הא וכוי ודו״ק: ב] תד"ה אין בין נזיר טמא וכו׳ כשהוה ג' ושנה בז' ועבל יום ז' עולה כל"ל: ג] ד"ה ונזיר טהור שנטמא וכו' דבאותו יום מתחיל למנות נזירות טהרה מוקמינן ליה לקמן כל"ל: הוקמיק כים מקוק פנינ. ד] בא"ד כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא מאי איכא כל"ל: ה] בא"ד זה שותה ביין ומטמא דלא לקי וזה לקי כדפי׳ הקונטרס. מלות כדפי׳ הקונטרס ו] ד"ה הנה"ה מיחל דכ"ע כל"ל: ז] ד"ה קרבן טומאה הוא דלא מיימי הא מלקי לקי אטומאה לאלמר אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר עלמו כל"ל: ח] ד"ה נטהר ענמו כניינ: הן דייה בתקנתא קמיירי וכוי. דהיינו קלקול גופיה בדאסור ליה וכוי כלייל א"מ: ש] ד"ה אילימא דאמרי ליה לא תטור וכוי דלאו שיש בו מעשה הוא. נ"ב סברא הואת רחוקה הלת דאיר יחשב זה כמעשה יוטי׳ בתוס׳ דשבועות דף יו ע"ל ד"ה או וכו׳ שנדחקו ע"ל ד"ה או וכו׳ שנדחקו בזה דאולא סוגיין למ"ד לוקין על לאו שאב"מ או דלאיסור מלקום אמר אבל לדעת הרב המגיד דס"ל כל לאו שאפשר ע"י מעשה לוקה אף היכא דאין בו מעשה יעו"ש בפי"ג מהלי שכירות הלי ב' א"כ א"ם סוגיין ומכאן ראיה והוכחה

פי' הרא"ש

ברורה לדבריו ודו"ק

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס שיוצא מן הטומאה ע"י הזאה וטבילה וקיבל . עליו נזירות ונכנס וקמ"ל עליו נויווו ונכנט וקמיל אע"ג דלא קבל עליו קבלה גמורה אלא אמר הריני נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]:

ירו (במרוח) ניה ברוץ. אלא טמא שבור דו עולה לזמן המנין לפי שאינו צריך להביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהזה וטבל אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות עד אחר הבאת קרבנותיו דכתיב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס״ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל

הבא במאי עסקינן ביוצא ונכנם. גיולא מן הטומאה והזה ושנה וטבל וקיבל עליו נזירות פעם אחרת ושוב נכנס לטומאה [והא] קמ"ל ההיא ברייתא דאע"ג דלא הדר ואמר הריני טיר אלא אמר יחול עלי נזירות דהוי נזיר ולקי כדפי׳ לשם בקונטרס אי נמי י״ל

אין בין נזיר ממא. שנדר בעודו טמא לנזיר טהור שנטמא אלא דנזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהוה ג׳ ושנה בז׳ וטבל יום ז׳ בן למניו מירות טהרה לפי שאין לריך להביא קרבן בח' על טומאתו ומיד כשהוה ושנה וטבל ראוי לחול עליו נזירות לאלתר ונהי דבעי הערב שמש ואיך יחול עליו מירות יש לומר דטבול יום הלישא טומאתיה ולא מעכב מלחול מירות עליו: **רגזיר** מהור שנממא אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין מירות טהרתו ולריך להביא חטאת העוף ועולת העוף ואשם בשמיני וכתיב (במדבר ו) וקדש ראשו ביום ההוא דבאותו יום מתחיל למנות נזירות טהרה מוקמינן ב ליה בן דלא חייל עליה נזירות דטהרה עד יום ח' וחי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר קביל עליה מירות וח"ת [ולישני] דהדר וקיבל כדשני לעיל ביולא ונכנס ויש לומר דא"כ ה"ל לאיתוייב זה בעי למיהדר ולנדור וזה לא בעי למיהדר ולנדור כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא דו בין זה לזה וה״ה דמלי למיפרך לר׳ שמעון ב"ל [ליתני] זה שותה ביין ומיטמא דלא: לקי חה לקי ה] כדפירש ההונטרם ונראה לומר דלא השה דמלי לשנויי דבקלקולא לא מיירי האי דינא* אלא דין דנטמא באונס ולרבי יוחנן

ליין ולחגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: קרבן שומאה הוא דלא מייתי הא מידקי דקי. אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר ז! לענין ליטהר עצמו ולעשות טירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני׳ ואינו לוקה: משום דקתני סיפא בו' ומביא קרבן שומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני⁶ מביא קרבן טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): הא דמדקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: לא הא לתגדחת זה וזה שוין. י״מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמיירי לכן נראה לי הא לתגלחת פירוש למצות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו אע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דמיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ״ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא״ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: בתקבתא קמיירי. מתי יתחיל מנין למירותו והוא? נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי שמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה חו דגם לר״ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה]

דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: הגה"ה מי שהיה שמא וגדר. היינו בנזר והוא בבה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביולא ונכנס ושנה וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאה כדמסיק ליה מיחל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביוצא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה בפ"ב דשבועות (דף יו.) גבי מקדש [או לא]: אילימא דאמרי ליה לא תנוור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דמיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום לקמתרין ביה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתרין ביה שלא ידור בו בנזיר והוא עובר לקי כמו היכא דהוה טהור ומתרין ביה שלא יטמא ולאו האי כלאו שאין בו מעשה במה שמקבל וזירות בו דלאו שיש בו מעשה הוא במה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: 636

הנהות התוספות ז"ל ומוקמינן ליה לקמן
כרבי דלא חייל כו'. 2. ז"ל למיתני. 3. ז"ל ולא. 4. ז"ל

האי תנא. ב. ל"ל דכ"ע לא פליגי. 6. ל"ל דפשיטא הוא כיון דתני כו'. 7. תיבת והוא נמחק ול"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רש"י

. אלא טמא שנזר שביעי שלו. שטובל בו. עולה לו שלו. ססופי פו, עולה ל למגין. דהואיל ואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום. ונזיר שנטמא אין שביעי שלו עולה לו למנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא והוא בבית הקברות. מיר שנטמא נאונס נמוך בכניסתו. כגוו שנכנס לבית האהל ונטמא באויר בית הקברות והתרו בו לא ולא יצא, ומיהו לא שהה כדי סשמחואה (שבועות יו.). בעי שהייה למלקות. קרבן לא שייך הכא כלל, שאין כרת בנזיר שנטמא וקרבן מיר טמא לאו אעון טומאה אתי אלא למיחל עליה נזירות טהרה כשאר מחוסרי כפרה, ובענין זה מפורש שהייה זו במס' נזיר

-(IIIII)

פי' הרא"ש (המשך) עד שיקבל. וכ״ת דמיירי בשקבל עליו א״כ ליתני שזה צריך לחזור ולידור וזה אין צריך מיחל כ״ע לא פליגי דחיילא ואינו צריך לקבל עליו שנית וגם לוקה על התגלחת ועל הייז: כי פליגי למלקי. פי׳ על הטומאה: ר׳ יוחנן סבר כיון דחיילא. ללקות על היין ועל התגלחת לקי נמי על הטומאה כי היכי :דאינו מביא קרבן טומאה והא דאותביה ר"י לר"ל לעיל תלמודא הוא דמותיב לפי מה דהוה ס״ד דפליגי וכהנה רבות בתלמוד: א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין. פי' לגלח א"נ ללקות על התגלחת וה"ה על הייז: . אבל לענין מלקות. פי׳ על הטומאה. בתקנתא מיירי בקלקולא לא מיירי. פי׳ להורות לנו תקנתו מתי יתחיל ימי נזירותו. אבל לא מיירי בקלקול להשמיענו שיטמא למתים אי ישתה ייז ויגלח: ה"ז סופג את הארבעים תיובתא. והכא ליכא לשנויי ביוצא ונכנס דמשמע נטמא דומיא

דקמ"ל ברייתא (דמיירי) [דמיד] כשיטהר מוטל עליו לקבל נזירות מיד ועובר בבל תאחר אם אינו נזיר מיד:

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס איתיביה שנזר לנזיר מהור שנממא שנזר לנזיר מהור שנממא אלא ממא שנזר שביעי שלו עולה לו למנין ונזיר מהור שנממא אין שביעי שלו עולה לו למנין ואי ם"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין • אמר מר בר רב אשי מיחל כ"ע לא פליגי דחיילא אלא כי פליגי למלקי רבי יוחנן סבר כיון דחיילא לקי ור"ל סבר לא לקי וחיילא איתיביה ר' יוחנן לר"ל מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם שלשים יום אין עולין לו מן המנין ואינו מביא קרבן מומאה קרבן מומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי עליה בדין הוא דליתני אינו לוקה אלא משום דקא בעי למיתנא סיפא יצא ונכנם עולה לו מן המנין ומביא קרבן מומאה תנא רישא אינו מביא קרבן מומאה ת"ש אין בין ממא שנזר לנזיר מהור שנממא אלא שממא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר מהור שנממא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין הא למלקות זה ווה שוין א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין אבל לענין מלקות מאי זה לוקה וזה אינו לוקה ליתנייה בתקנתיה קא מיירי בקלקוליה לא קא מיירי תא שמע מי שהיה ממא ונזר אסור לגלח ולשתות ייז ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים הרי זה סופג את הארבעים תיובתא ביבעי רבא (6) נזיר והוא בבית הקברות מהו בעי שהייה למלקות או לא היכי דמי אילימא דאמרי ליה לא תינזור למה לי שהייה נזיר 🌣 מאי מעמא לא

בעי שהייה דקא מתרי ביה ה"ג קא מתרי ביה טומאסו וזה אין מביא קרבן דהיינו הך דקסני אין ז' עולה לו מן המנין משום איסויי קרבן: הגה"ה מיחד דב"ע ז דחייה. ולכשיטהר אין לריך לחזור לידור בנזיר דחייל עליו ממירות ראשון וניחא השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש יו (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחוד אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשחר] מילי אשתיית יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לנאת ולא ילא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן

ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיילא לשאר מילי

לא קשה [דליתני] זה מביא קרבן על

אפילו בלא יוצא ונכנס : בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בז') [בשבועות] למי שנטמא באונס בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כז שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיוז דבמזיד